
Léto na vodě

Mami, to nemyslíš vážně, tři týdny na vodě s tou bandou pitomců?“
vztekala jsem se už druhý den ve snaze vymluvit mamce z hlavy ten šílený nápad. Jenže mamka byla neoblomná, a co víc – ještě se proti mně spojily se ségrou. Tu totiž najednou z vidiny prázdnin na vodě s týmem florbalistů chytlo nepřičetné nadšení.

„Prosím tě, Aneto, já ti fakt nerozumím,“ vrtěla nade mnou hlavou mamka.
„Takovou krásnou cenu dostanete. Stejně jste chtěly s Nelou na vandr, tak teď ho máte a ještě na vodě. Víš, jaká je na vodě legrace?“

„Nevím, jaká?“ povytáhla jsem nesouhlasně obočí. Mamka se ale vyprovokovat nenechala.

„Prostě jedeme a nebudu o tom diskutovat!“ ukončila debatu.

A aby toho nebylo málo, rozhodli se s Proškem – on jí slíbil výpomoc coby dozor! – a s vedoucími florbalistů uspořádat seznamovací soustředění.

Soustředění jsem obvykle měla ráda. Vyrážely jsme na ně každé léto a znamenalo to koupání, volejbal, večerní ohně s kytarou, spaní pod širákem a putování na kolech. Ovšem tohle soustředění bylo něco úplně jiného. Kromě toho, že jsme ležení rozložily jen dvacet kiláků od města u rybníku Blahovec, měly jsme se spřátelit s florbalisty.

Pitomost!

„Tak si berte,“ podával nám Prošek stany. „Začněte stavět od té lípy a hezky do půlkruhu a uprostřed uděláme ohniště.“

Než dorazili florbalisti, my holky postavily nejen svoje stany, ale i jejich, natahaly jsme kameny a udělaly ohniště a ještě připravily dříví na večerní oheň.

„Jé, holky, tak jestli to takhle bude fungovat i na vodě, jsem spokojenej,“ nechal se slyšet zrzavej kluk s pihovatým nosem, na kterýho kluci volali Kikine, a jmenoval se Kryštof.

„No nekecej, pánové ráčili dorazit, objednejte živou kapelku, mávátko, dětský sbor a balonky. Mejdan může začít.“ Nela si nebrala servítky.

„Zdá se mi to, nebo jsou nějaký kyselý?“ drcl do Matěje idol Denisy, co se jmenoval Filip.

Matěj po nás přešel pohledem, u mě se chvíli zastavil, pak se ušklíbl a kývl hlavou ke stanům:

„Kterej si můžu zabrat?“

Soustředění nabralo naprosto jiný směr, než si asi původně mamka s Proškem a dvěma vedoucími florbalistů představovali. Ze seznamování se stalo soupeření. Původně odpolední koupání se změnilo v nelítostný závod, kdo přeplave dřív rybník tam a zpátky. Sice jsme prohrály těsně, ale prohrály. Náladu jsme si ale spravily při volejbalovém zápasu, kdy jsme klukům nedaly absolutně šanci a porazily je na hlavu. Dokonce i já, rozehrávačka, jsem smečovala jako o život.

„Teda Anet, překvapuješ mě,“ podívovala se mamka a už vymýšlela, jak změníme postavení na dalších zápasech, abych i já mohla smečovat. Netušila, že mi to šlo tak dobře jen proto, že jsem se snažila míčem trefit jediný cíl – Matějův obličej. Jenže ten bídák každou mou smeč vybral s naprostým klidem. Malým zadostiučiněním mi byla alespoň rudá předloktí, která si pak třel.

„Jedna jedna, fajn, ale tohle byl váš poslední bod,“ sliboval Filip a kluci nám pak s potutelným úsměvem půjčovali své rezervní florbalky.

Bohužel pro nás se nesekl. Florbal váleli. Líтали po improvizovaném hřišti, nahrávali si tak, že jsme se míčku prakticky ani nedotkly, a sázeli nám jeden gól za druhým. S každým dalším bodem se z nás stávaly agresivní fúrie s jediným cílem – zastavit je jakkoliv. Třeba i faulem.

„Tak to by stačilo, mládeži,“ utnul raději hru jejich trenér a doporučil nám, ať si dáme dvě kolečka kolem lesa, abychom zchladili horké hlavy.

„V tom vedru?“ ozývalo se otráveně ze všech stran, ale vedoucí to neoblomilo.

Vyběhli jsme klusem s tím, že to spíš obejdeme, než že poběžíme, jenže kluci to pojali jako závod a my se nemohly nechat zahanbit. A nebýt toho, že se mi těsně před cílem rozvázala tkanička, já si na ni šlápla a pak se nemilosrdně proučela k zemi, určitě bychom vyhrály.

Večer jsme sotva pletli nohama, jen jsme seděli, tupě zírali do plamenů a mlčeli, což se líbilo vedoucím, protože nám konečně taky mohli říct něco k organizaci.

„Pro ty, co mě neznají, já jsem Medvěd,“ představil se nám větší z obou trenérů, přičemž slovo větší rozhodně dostatečně nevystihovalo jeho obrovitou postavu. Dlouhé vlasy měl sepnuté gumičkou a vousy zoufale potřebovaly zastříhnout, ale navzdory hrozivému vzhledu nepřipomínal rozzuřeného grizzlyho, spíš dobrosrdečného medvídka. Druhý z trenérů se nám představil jednoduše jako Kouč.

„Tak oficiality máme za sebou a teď něco k zájezdu,“ promnul si spokojeně ruce Medvěd a my vyprskli smíchy.

„Zájezdu? To jako vážně?“ vyjevila se Terka a otočila se k nám ve snaze najít spojence: „Taky pro vás zájezd znamená prosluněnou pláž, vlny šplouchající kolem kotníků, luxusní hotel a hromady jídla, vše all inclusive?“

„Dobře tedy, něco k našemu vodnímu putování, spokojené?“ zašklebil se Medvěd, ale na odpověď nečekal a pokračoval: „Čekají nás tři týdny na vodě, mohli jsme si vybrat mezi rafty a kanoemi. Zvolili jsme kanoe.“

Zvláště z řad kluků se ozývalo nesouhlasné brblání.

„Na kánoích pojedete ve dvou. Je tady někdo, kdo nikdy nebyl na vodě?“ rozhlédl se s úsměvem, jenže ten mu zamrzl na rtech, když se zvedly skoro všechny ruce. Jediní, kdo už měl nějakou zkušenost, byli Matěj s Tomášem.

„Tak to bude veselý,“ zaprorokoval si Prošek a já se bála, že má pravdu.

„Nevadí.“ Medvěd rozhodně neztrácel optimismus. „Vodu si zamilujete,“ sliboval. „A aby to nedopadlo jako dneska, rozhodli jsme se, že se rozdělíte do lodí hezky losem. Ale až těsně před odjezdem. Teď k povinné výbavě. Každý bude mít k dispozici jeden sud na osobní věci, zvláště pro dámy připomínám, že sud má objem padesát litrů, takže s sebou jen to nejnnutnější, šaty ani podpatky potřebovat nebudete.“

„Padesát litrů?“ vyjevila se Sabina. „A kam si dám zbytek věcí?“

„Jakých věcí? Vezmu pár trik, trenky, kartáček na zuby, tepláky a je, ne?“ vrtěl nad ní hlavou Filip.

„To možná ty, Filípku, ale normální lidi, co nežijou v jeskyni a dbají na osobní hygienu, toho prostě potřebujou víc,“ oplatila mu Sabina.

„A kam si dám fén a bude tam někde vůbec elektrika?“ chtěla vědět Terka a mávala Medvědovi před nosem mobilem.

„Spacáky, stany a proviant nám poveze doprovodné auto, ale všechno ostatní se musí vejít do sudů. A na mobily zapomeňte rovnou. Ty zůstanou doma. Všichni!“ řekl nekompromisně.

„Cože?“

„No tak to vůbec!“

„Pravěk, fakt!“

„Tak to já nikam nejedu!“ ozývalo se ze všech stran.

Medvěd si z našeho vyšilování hlavu nedělal a klidně dál povídal: „Po poradě s instruktorem, co s námi pojede, jsme se rozhodli, že sjedeme Ohři, což si teď nejsem úplně jistý, vzhledem k nulovým zkušenostem,“ obrátil se Medvěd k vedoucím.

„To dáme, jsou to sportovci, žádá béčka,“ uklidňoval ho Prošek.

Medvěd nevypadal, že by ho to moc přesvědčilo, ale nic jiného už mu týden před startem nezbývalo. Nahrnul na nás ještě asi tak tunu informací, z čehož mi v hlavě zůstalo jen to, že vyrazíme z Chebu a že každý den spíme v jiném kempu.

„Myslím, že vás čekají naprosto úžasné tři týdny prázdnin,“ uzavřel svůj půlhodinový monolog, ale jestli očekával nějaké nadšení z našich řad, musel být hodně zklamaný. Kromě Sabiny a mé pitomoučké sestřičky, co se už živě družily s florbalisty, a Denisy, která vrhala zamilované pohledy po Filipovi, se nikdo netvářil zrovna dvakrát nadšeně. Medvěd tedy raději pobídl Tomáše, ať uhodí do strun, a večerku nařídil trapně brzy.

„Ty vole, tak tohle budou prázdniny za trest,“ brblala Beata.

„Taky tě můžeme nechat doma,“ pohrozil jí Medvěd. A zatímco ségra se hned stáhla, protože už se jí ty tři týdny díky klukům nejevily tak katastroficky jako mně, já pookřála.

„Fakt?“ zeptala jsem se dychtivě. „To by šlo?“

„Tak ty se asi hodně těšíš,“ smál se mi Tomáš.

Nestál mi za odpověď, já zírala s nadějí na Medvěda, jenomže než se vzpamatoval, pustila se do mě mamka: „Tak to by teda nešlo! Díky vodě nebude letos tradiční soustředění, takže je to pro vás povinné.“

„Paráda,“ zašklebila jsem se a zapadla do stanu jak cukrář. Tohle léto bude vážně šílené. A to jsem neměla nejmenší tušení, jak moc velkou pravdu mám.